

Publicerad 2009-09-06 16:34 av Vildand

dödens docka

jag lider, hör ni det !

nyckeln till vapenskåpet har
jag gömt
som om det skulle hjälpa

jag lider, värken i mina skulderblad
där mina vingar en gång satt

min lilla schimpans som nu blivit vuxen
... moppen ska brorsan ha

det ligger utspridda cornflakes på bordet
som jag räknar

förstår du mamma manar han på
nej jag förstår inte alls
jag vägrar släppa honom in på
livet

livet ...

Vi sitter snett mitt emot varandra
vid köksbordet
min blick flackar fastnar på vägghyllan
där dödens docka ligger
tillsammans med alla mina små
minnen
märkliga ting som pojkarna kommit hem
med från slöjden
mammans kopp min dopskål ett foto
på min syster Laila

mitt liv är så fyllt med dödar

många besök har denna docka gjort
den är gul och vilar sitt huvud mot en
kudde
när man skruvar upp den spelar den
Brahms vaggsång
... nu i ro, somna in lilla älsklingen
min ner i kudden dig göm i din
rosiga dröm
till min systerson fick hon
inte följa, det fanns hopp
jag lade vikingakorset i hans hand
som tolv dagar senare sakta föll
till golvet på IVA
mördad och bestulen på sitt unga liv

hör du vad jag säger
jag rycker till och ser mitt barn
i ögonen
förlåt vad sa du
och nu är jag fast
han släpper mig inte
för en sekund med
blicken
pappas smycken, vad tänker
du göra med dom

gråten smyger sig upp i halsgropen

säg inte så !!

vad menar du, de är ju dina
halsbanden och ringarna

pappas ringar passar inte en
hjärtsjuks son
syrebristen har gjort dem
tunna och genomskinliga

hans redan mörka nötbruna ögon
svartnar

neej vänta säger jag
jag ser han tänker resa sig och gå
snälla du ber jag
hör på
jag sträcker ut mina händer och
kramar hans

i många år bar jag dig på min vänstra
höft ständigt övervakad och iakttagen
min lilla blå schimpans

våra blickar faller in i varandras
en avgrund
ett bråddjup
våra ögon torra och grusiga
sandpapper mot sandpapper
ljuder övergivet och skriande

varför har ditt unga hjärta slutat sjunga

med ett försiktigt leende säger jag
minns du vad pappa kallade dig
när du var liten ...
frågan faller som nyfrusna nyponknoppar
luften tät och hård droppar drippande
vingslag i natten ogråtna tårar neråt
våra inren störtar mot sjunkande stränder
vemodets glömda fåglar nuddar ytan
tystnad fryser hela hav

han ser så hjälplös ut där han sitter
vi två ensamma med varandra och
vår sorg
för alltid sammanlänkade
bundna i våra minnen och
bärande samma överlevande
glömska

jag tvingar honom att stanna kvar i den

han vet att i döden kommer jag att
följa honom lika säkert som i livet
och för min skull för min skull för min skull
stannar han
och för hans skull lever jag.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Vildand med Poeter.se id #26363 innehar upphovsrätten